

[Justitsministeren.]

Praksis kan det tit være overordentlig vanskeligt for Lægerne at afgøre, hvad vedkommende fejler, og dette i en Lov blot at sige Sygdom giver derfor ikke noget i og for sig klart Kriterium. Men det giver omvendt heller ikke, som det ærede Medlem troede, Lægerne Adgang til at udøve et frit subjektivt Skøn. Herom er der jo aldeles ikke Tale, naar der forlanges „alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred“. Selv om Lægerne i Kraft af Videnskabens Stilling og Forholdenes Vanskelighed i det hele, Kombinationernes Talrigbed, meget tit kan være i Tvivl om, hvad den egentlige nærmere Diagnose burde være, vil de normalt ikke være i Tvivl om, om Tilfældet rummer en alvorlig Fare for vedkommendes Liv eller Helbred. Her er ikke Tale om frit, subjektivt Skøn.

Yderligere vil naturligvis de Tilfælde, det drejer sig om, saa vidt det overhovedet er muligt, og efterhaanden som vor Viden skrider frem, blive oplyst for Lægerne ude omkring; saaledes at den Usikkerhed, man altid ynder at tale om i Forbindelse med *min* Definition, ikke vil blive større end efter en anden Definition. Der var en af de ærede Ordførere — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Hartel —, der netop gjorde opmærksom paa, om man ikke til en vis Grad kunde hjælpe Lægerne gennem Specifikation af Diagnoser. Jo, det har man gjort i Rusland; det gaar jeg ud fra man ogsaa vil forsøge her, saaledes at der i en Række Tilfælde overhovedet ikke vil være nogen Tvivl.

Altsaa, denne store Uklarhed for Lægerne tror jeg ikke paa, og den vil ogsaa med Tiden tabe sig. Omvendt er det ganske urimeligt, naar man fremstiller det saaledes, som man gør det Gang paa Gang, endogsaa fra visse Lægerekredse, at paa den ene Side er der en stor Usikkerhed og Uklarhed for Lægerne, og paa den anden Side faar de en streng Straf, hvis de tager fejl. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, der ellers var loyal i Gaar i sin Gennemgang, burde ikke have nøjedes med at nævne, hvad Lægerne har sagt i saa Henseende. Det ærede Medlem burde ogsaa have gjort opmærksom paa Justitsministeriets Svar i Anledning af Lægeforeningens Henvendelse; for øvrigt har jeg fra mange Læger underhaanden faaet at vide, at de aldeles ikke er enige med Lægeforeningen. Der staar i dette Svar fra Justitsministeriet, at der er jo slet ikke i Lovforslaget Tale om, at nogen som helst Læge straffes, fordi han tager fejl; Bestemmelserne i Forslagets § 6,

Stk. 2, er formuleret saaledes, at det er en udtrykkelig Betingelse for Anvendelse af Straf, at Lægen har været *vidende* om, at Betingelserne ikke var til Stede. Men det er noget helt andet end Uklarhed, det er positiv Viden om, at Betingelserne *ikke* var til Stede, eller i hvert Fald grov Uagtsomhed med Hensyn til det Materiale, der foreligger for ham. Dette er Betingelsen for Straf; i andre Tilfælde straffes Lægen ikke; saa har han været i det, man kalder god Tro. Og for at opnaa, at der ikke herigenem skulde opstaa for stor Usikkerhed i Praksis, er det netop, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) fremhævede, ikke to unge Lægekandidater, nej, det er den praktiserende Læge, som kender Patientten, i Forbindelse med de gamle erfarne Kirurger rundt om paa Hospitalerne, der har Afgørelsen.

Derfor finder jeg, at denne Kritik, selv om den ikke tilsigter at være ved Siden af, i det store og hele er ganske vildledende over for Befolkningen. Det er jo ogsaa betegnende, at den ærede Ordfører for Venstre maatte anvende en hel Del Udtalelser paa den Henvendelse, der er kommet fra kirkeligt interesseret Side, og som jo netop anser den Formulering, Forslagets § 1 nu har faaet, for den rigtige. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit talte, som om denne Henvendelse fra disse mange kirkeligt interesseredes Side skyldtes en Overrumpling, som om de fleste af Underskriverne ikke vidste, hvad det var, de havde skrevet under paa. Det tror jeg dog ikke man kan sige, naar man ser de Navne, der sidder i Arbejdsudvalget. Naar jeg ser, at der bl. a. sidder Overlæge, Dr. med. Mogens Fenger, Hjørring, og Overlæge, Dr. med. Arne Johannessen, København, Retspræsident L. N. Hvidt m. fl., saa ved jeg i hvert Fald om de tre Navne, jeg her nævnte, at *de* ved, hvad de har skrevet under paa. De har ogsaa udtalt deres Standpunkt offentligt under Diskussioner bl. a. med mig, ogsaa i Dagspressen, saa de ved meget nøje, hvad de har skrevet under paa. Og det skulde dog være meget mærkeligt, om dette Arbejdsudvalg af kristne Mænd skulde være interesseret i at give alle de øvrige Underskrivere en fejlagtig Opfattelse. Det vilde heller næppe have lykkedes dem over for Formanden for Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark, Hr. Pastor Bartholdy; hvis det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit læste „Kristeligt Dagblad“, hvad hun altsaa ikke gør; vilde hun vide, at Hr. Bartholdy begyndte med et meget stærkt Angreb paa mig og efter at have læst forskellige